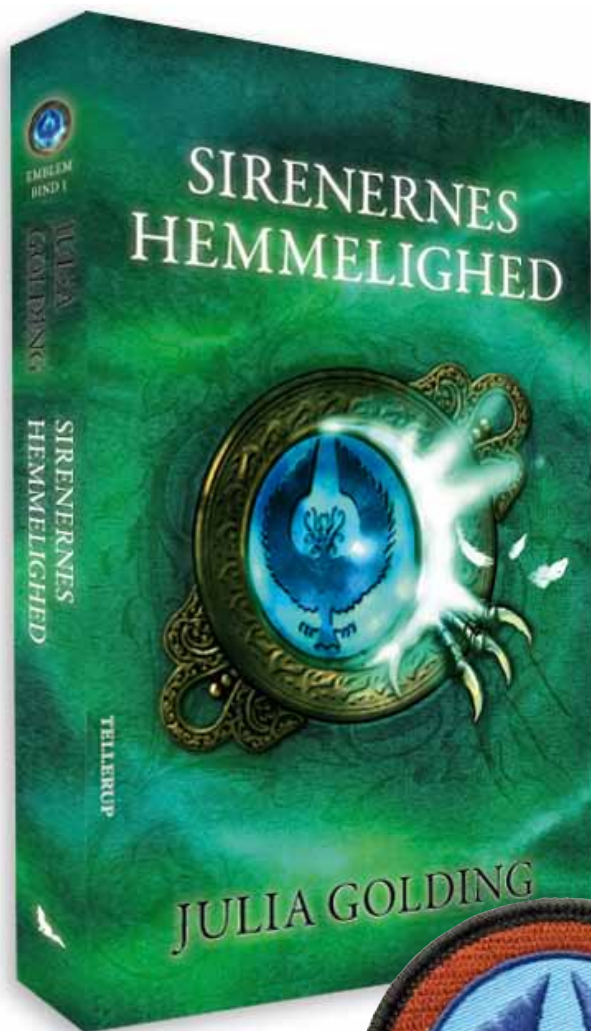

LÆS STARTEN AF ...

MÅGER

KAPITEL 1

„Kom nu. Du tør ikke.“ Mågens sorte, perleagtige øjne glimtede hende i møde fra dens plads på redningsbøjen.

„Men Skræp, det kan jeg da ikke!“ hviskede Caroline tilbage. Hun stod inde på kajen og pirkede med skosnuden til en rulle blåt reb der lå på jorden. „Hvad nu hvis jeg bliver opdaget?“

Skræp lagde hovedet på skrå og åbnede sit gule næb i en tavs, spottende grimasse. Caroline kastede et stjålet blik over skulderen. Hun ville virkelig gerne. Og der var ingen der kiggede. Hun var bare en tilfældig pige der tilbragte sin sommerferie med at hænge ud på havnen og stirre ud over havet. På afstand kunne

MED DENNE BOG
MEDFØLGER
ET FLOT STOFMÆRKE

ingen se at hendes øjne ikke var samme farve – det ene var grønt, det andet brunt – og ingen kunne høre at hun stod og talte med en flok måger. Fiskerne havde for travlt med at spule dækkene på deres både til at lægge mærke til pigen med de slidte cowboybukser og det viltre, sorte hår. De små grupper af turister henne ved parkeringspladsen var alle travlt optaget af at se på stråhatte og lakerede muslingskaller. Tilsyneladende var der ingen som interesserede sig for at der om et øjeblik ville ske noget ganske særligt et stenkast borte.

Caroline gav efter for sin lyst. „Okay, så gør jeg det!“ sagde hun. „Denne gang vinder jeg helt sikkert.“

Hun tog en humpel tørt brød op af lommen og kastede prøvende et par krummer op i luften. Skræp satte af fra bøjen og fangede dem med lethed. De andre måger fornemmede øjeblikkeligt at legen var begyndt. De dalede ned fra himlen og tog plads på havnemuren som et endeløst geled af ivrige, fjerklædte tilskuere. Deres gråhvide hoveder bevægede sig forventningsfuldt op og ned i små sæt, mens de ventede på at starten gik for alvor.

„Så begynder vi,“ råbte Caroline til dem. „Det er mig mod jer alle sammen. Hvis bare en enkelt brødkrumme falder til jorden, har jeg vundet.“

Mågerne skreg for at tilkendegive at de var enige, og lettede baskende fra muren. Caroline smed en håndfuld brødkrummer så højt op hun kunne. Fuglene angreb dem fra alle sider og opsnapede dem så let som ingenting. Skræp udstødte et højt, triumferende skrig.

„Nå, I giver ikke op så let?“ lo Caroline. Hurtigere og hurtigere kastede hun brødkrummerne i vejret, mens hun snurrede rundt og rundt i et forsøg på at forvirre sine modstandere. Mågerne smuttede hurtigt og elegant frem og tilbage. Det ene øjeblik bevægede flokken sig som et enkelt, sammenhængende væsen, det næste øjeblik delte den sig og satte hver fugl fri til at flyve, dykke,

stå stille i luften med baskende vinger eller snurre rundt så fjerene stod omkring den. De var umulige at overliste, selv om Caroline brugte hvert eneste beskidte kneb hun kunne komme i tanke om. Hun var som omsluttet en levende, gråhvide sky, der fulgte hendes bevægelser som om hun var en dirigent, og mågerne var hendes orkester. Hun lod dem hvirvle omkring sig, indhyllede sig i flokken af yndefulde, legesyge dyr og følte en sælsom kraft flyde fra sig for at tage bolig i fuglene: for dem var det som om hun havde afført sig sin menneskeham for at forvandle sig til en af dem, eller *alle* dem. Mågerne skreg af glæde og lokkede hende, forsøgte at overtale hende til at følge dem ud over havet og slutte sig til dem i deres groft tilbyggede redekolonier på de stejle klippeskrænter. Flokken tog form af to enorme vinger der strakte sig fra Carolines fingerspidser. Hvis hun anstrengte sig bare en lille smule mere, ville hun lette, det var hun sikker på ... men hendes fødder ville ikke slippe deres tag i jorden. Caroline tog den sidste stump skorpe og slyngede den højt i vejret.

„Grib!“ råbte hun.

Mågerne skød opad som jagerfly i en krigsfilm, i et nådesløst kapløb om den afgørende præmie. Med et kraftigt vingeslag kastede Skræp sig frem foran de andre og snupede brødet lige for næbbet af en lille, hvid hunmåge. Han lod sig dale ned på sin vante plads på bøjen, mens han skræppede sejrsvant.

„Hov, det var ikke særlig høfligt af dig,“ skændte Caroline kærligt. „Tænk at hugge brødet fra hende på den måde. Har jeg slet ikke lært dig nogen manerer?“

Skræp stak næbbet i sky og pustede sig op som for at fortælle hende at et simpelt pigebarn som hende ikke kunne lære ham noget som helst.

„Nej, det kan jeg vel ikke,“ sagde Caroline. Hun satte sig ned på brostenene ved siden af ham og følte sig pludselig tømt for energi. De andre måger drev af sted på den lette havbrise i deres spredte

søgen efter nye udfordringer blandt skraldespande og fiskerbåde. „Jeg ved jeg har meget at lære. Jeg ville bare ønske at jeg ikke behøvede at tage i skole for at lære det. Jeg hader skolen. Jeg *ved* bare det bliver en ren katastrofe.“

Skræp rystede på hovedet.

„Jeg har aldrig gået på den samme skole i mere end et år. Der sker altid et eller andet. Enten bliver jeg forfulgt af ræve, eller også bliver klasseværelset invaderet af mus, og alle ved at det er på grund af mig. Hvorfor skulle det være anderledes her? Jeg har ikke en chance. De andre steder har det kun været mig, som folk syntes var underlig. Her er det også min faster.“

Caroline samlede modløst en sten op og smed den i vandet. Den ploppede i skjul under overfladen og sendte små dønninger mod de klynger af siv og dynger af skrald der havde samlet sig i vandkanten. Da hendes forældre for kort tid siden var flyttet til udlandet, havde de overvejet at sende Caroline på kostskole, men på grund af hendes tidligere problemer i skolen, besluttede de at det ville være sikrere at lade hende bo sammen med en slægtning, selv om denne slægtning var hendes fars søster Evelyn. Ordet 'kostskole' havde fået det til at løbe koldt ned ad ryggen på Caroline, men nu hvor hun havde mødt sin faster, spekulerede hun på om det alligevel ikke havde været en bedre idé. Var det måske ikke de færreste fastre der udstødte sørgmodige hyl inde fra sit soveværelse klokken fem om morgenen, eller som forsvandt uden varsel og var væk i flere timer, mens hun løb rundt på heden iført en lang, sort og laset kappe? Det var hurtigt gået op for Caroline, at hendes faster var mere sær end de fleste, og i modsætning til hende selv, havde faster Evelyn ingen ambitioner om at skjule sine særheder.

Tidevandet var på sit højeste. Bådene, der alle var malet i forskellige stærke farver, duvede ivrigt op og ned med reb der smældede mod masterne som om de kaldte utålmodigt på deres ejere. Caroline rejste sig og børstede buksebagen af. Stoffet var blevet

helt fugtigt af at sidde på de fiskeglatte brosten.

„Nå, Skræp, jeg må hellere smutte. Vi ses i morgen.“

Mågen baskede et par gange med vingerne og bevægede næbbet op og ned for at sige farvel. Hun så beundrende til da han satte sig fra redningsbøjen og svævede elegant ud over det blågrå hav, der var spættet af hvide bølgetoppe.

„God fisketur!“ råbte hun, men lyden af hendes stemme blev øjeblikkelig fejret bort som et vissent blad i en efterårsstorm.

Et øjeblik ønskede hun brændende at hun kunne følge med ham til hans hjem på de klippefyldte skrænter, langt borte fra alle de mennesker der altid gloede på hende som om hun var et eller andet rumvæsen.

Det var først da hun vendte ryggen til havet, at hun lagde mærke til den gamle mand. Han stod og kiggede ud fra sin plads under et lille halvtag. Han havde langt, hvidt hår med rødlig stænk ved tindingerne og var i øvrigt udstyret med en motorcykelhjelm, en termokande, en kikkert og en sammenrullet avis. Ved hans side lå et par røde høreværn af den slags som bygningsarbejdere havde på når de arbejdede med store cementbor. Men der var ingen cementbor i sigte, og den gamle mand lignede overhovedet ikke en bygningsarbejder. Havde han mon stået og kigget på hende hele tiden? Skammen skyllede ind over hende som en meterhøj bølge. Tanken om at nogen havde set hende lege med sine venner var uudholdelig; det betød altid ballade. Snart ville folk her i Hescombe tale hviskende om hvor underlig hun var, lige som de havde gjort hjemme i London. Caroline mærkede at hun blev rød i hovedet. Hun havde ikke spor lyst til at gengælde det venlige smil som manden sendte hende da hun mødte hans blik. Hun drejede om på hælen og skyndte sig væk, skar direkte gennem en flok turister der var ved at stige på en bus og løb så hurtigt hun kunne hen ad hovedgaden med kurs mod sin fasters hus.

Hun skyndte sig forbi de spraglede butikker med deres udstil-

linger af plastikspande og plastikskovle og stativer med smagløse postkort, og brasede ind i en gruppe mennesker uden for kroen Det Rustne Anker.

„Undskyld!“ sagde hun og vaklede et par skridt tilbage fra en ældre dame, kun for at støde ind i en kraftigt bygget mand i waders. Hun mistede balancen, men manden greb hende og hjalp hende sikkert op at stå.

„Pas hellere på,“ sagde han. „Ellers kommer du bare til skade.“

Carolines mumlende undskyldning kom aldrig over hendes læber. Hun stod som naglet til jorden midt i kredsen af nysgerrige mennesker. De tav alle sammen og betragtede hende med høflig bekymring. Caroline tøvede. Hun kunne ikke – *ville* ikke – forlade gruppen. Det var som om de havde fået hende til at føle et svagt ekko af hvad hun havde følt da hun legede med mågerne. Hun hørte til her. Det var hendes sted.

„Er der noget i vejen?“ spurgte manden fra før og rynkede panden.

„Nej, nej, undskyld,“ sagde Caroline og tvang sig selv til at vågne af sin paralyserede tilstand. Det her var for dumt. Hvorfor stod hun her og gloede? Hun kendte ikke nogen af de her mennesker. Hvorfor skyndte hun sig ikke bare væk og lod dem være i fred? At dømme efter deres ansigtsudtryk, havde de ikke mærket noget som helst, bortset fra en begyndende tvivl om hvorvidt den travle, forvirrede pige måske havde en skrue løs. Hun tog et par lange skridt væk fra den lille forsamling og satte så i løb. Men efter at have løbet nogle få meter, kunne hun ikke lade være med at kaste et blik tilbage over skulderen, som om de kaldte på hende ...

Det gjorde de nu ikke. De ikke så meget som så efter hende. Gruppen var stimlet sammen om den ældre dame, som var i færd med at trække det ene sæt røde høreværn efter det andet op af en indkøbspose for at dele dem ud til sine venner.

Caroline vendte sig om og løb hele vejen tilbage til sit nye hjem,

ivrig efter at blive alene med sine tanker, så hun kunne overveje hvad der lige var sket. Hendes fasters hus var det sidste i en række små fiskerhuse der syntes at klynge sig til foden af en stejl klippekranse, som om de bad klipperne om beskyttelse mod havet der smøg sig mod deres verandaer. Faster Evelyns hus var tilsyneladende endnu mere forskræmt end de andre og anstrengte sig til det yderste for at gøre sig højere og tyndere end de andre, som den sidste person der forsøger at klemme sig ind i en elevator som allerede er propfyldt. Hvert øjeblik kunne de grådige bølger flå elevatordøren op, og så ville Evelyns hus være det første der tumlede ned i mørket og glemslen.

Madame, faster Evelyns arrogante, orangefarvede kat, spankulerede rundt foran huset med halen i sky. Hun mjavede da hun så Caroline, og Caroline standsede et øjeblik for at hilse på hende, før hun trampede indenfor i køkkenet og hængte sin jakke op på knagen.

Der, oven på den skrøbeligt udseende paraplyholder ved køkkendøren, lå et par røde høreværn. Hvad pokker var det der foregik? Carolines første indskydelse var at brase ud ad døren og løbe sin vej, og blive ved med at løbe indtil hun havde lagt alle disse mærkelige mennesker – især faster Evelyn – bag sig. Så skiftede hun mening. Hun var nødt til at blive. Hvor skulle hun ellers tage hen? Og når hun nu var nødt til at blive, kunne det jo ikke skade at finde ud af noget mere om Evelyn og hvad det egentlig var hun gik og foretog sig? Måske kunne høreværnet bringe hende på sporet? Hun så sig over skulderen for at sikre sig at hun var alene, og samlede så høreværnet op for at studere det nærmere. Høreværnet havde en lille sølvfugl på hver side. Hun tog det på, og det var så effektivt at hun ikke hørte fodtrinene bag sig før der pludselig var nogen der prikkede hende på skulderen. Caroline flåede forskrækket høreværnet af.

„Nåda. Når katten er ude ...“ sagde en stemme blidt og samtidig

så ildevarslende som tynd is på en bundløs sø. Faster Evelyn var høj og bleg med langt, mørkebrunt hår, og hun var som altid klædt i sort. Madame kom ind ad kattelommen i døren og gned sig op ad sin ejers ben.

„Hvad sker der når katten er ude?“ spurgte Caroline med bankende hjerte. Hun brød sig ikke om Evelyns tone.

„Så spiller musene på bordet,“ sagde Evelyn, tog høreværnet og lagde det på plads igen.

Madame knurrede i protest. Der var ingen mus der spillede nogen steder i hendes hus, lige meget om hun var ude eller inde. Hun traskede over til Caroline og krummede sin ryg i sikker forventning om at få medhold af sin særlige menneskeven.

Caroline klappede katten på hovedet. „Undskyld. Det var bare ... jeg så nogle mennesker der havde nogen magen til inde i byen. Jeg syntes bare det var lidt underligt,“ sagde hun. Et eller andet skulle hun jo sige.

„Nå, så det gjorde du?“ Fasterens grønne øjne stirrede på Caroline med et snedigt udtryk. Hendes sølvørenringe glimtede i lyset fra det lille vindue i køkkendøren.

„Hvad skal de bruges til?“ vovede Caroline at spørge og blinkede med øjnene for ikke at blive hypnotiseret af de glimtende smykker.

„Det angår ikke dig,“ sagde faster Evelyn.

Caroline mærkede vreden begynde at boble i maven, men den blev næsten øjeblikkelig jaget bort af en stikkende frygt, da hendes faster tilføjede: „Glem at du nogensinde har set dem.“

Faster Evelyn var så omskiftelig. Det ene øjeblik lo hun og var sprudlende glad, det næste øjeblik blev hendes blik mørkt og hendes holdning truende og uhyggelig. Caroline vidste ikke hvordan faster Evelyn i virkeligheden havde det med at have fået sin niece på besøg på ubestemt tid. Faster Evelyns modtagelse havde givet Caroline en mistanke om at hendes faster var godt muggen over

det hele, og at hun kun havde sagt ja til at have Caroline boende fordi hun følte sig forpligtet over for familien. Men der var også noget andet ... noget som Caroline ikke helt kunne sætte en finger på. Og det gjorde det ikke bedre at faster Evelyn, selv om de boede i samme hus, holdt sig på afstand af Caroline og kun talte med hende om det allermost nødvendige. Caroline var ikke overrasket over at fasteren nægtede at forklare hvad høreværnet skulle bruges til. Men hun var begyndt at blive godt og grundigt træt af sin fasters opførsel. Hun ville ønske at hendes forældre havde fundet en lidt rarere person hun kunne bo hos, i det mindste en der ikke havde noget imod hendes selskab. Men hun turde ikke forfølge emnet. Der var tydeligvis ikke mere at tale om, og da Caroline næste gang gik forbi paraplyholderen, var høreværnet væk.

SIRENER

KAPITEL 2

Meget tidligt næste morgen blev Caroline vækket af en skinger lyd fra et sted under hendes vindue. Hun sov på et lille loftskammer med skrå vægge og udsigt over havet. Det var det eneste sted i huset hvor hun følte sig godt tilpas. Hendes tilflugtssted. Hun smuttede ud af sengen og listede på tåspidserne over gulvbrædderne. Hun nåede hen til vinduet og trak forsigtigt gardinerne fra. Der, på den lille grussti foran huset, stod faster Evelyn og drejede rundt og rundt som en snurretop. Hendes arme var strakt ud til siden, men hendes håndled var slappe, og hendes hoved hvilede mod brystkassen som om hun sov. Ovenfra lignede hendes blafrende,

sorte kappe en fuldendt cirkel, og hendes hovedtørklæde lignede en blodrød pupil midt i et kulsort øje. Hendes stemme steg og faldt i en hulkende hyl, som om hun var i dyb sorg over tabet af en nær ven og tvivlede på om hun nogensinde ville kunne vriste sig fri af fortvivlelsens greb. Lyden skar Caroline dybt i hjertet. Hun havde lyst til at stikke fingrene i ørerne og skærme sig mod sin fasters mystiske sorg. Hvad kunne der være sket, som havde fået hende til at opføre sig sådan? Som om Caroline ikke havde problemer nok i forvejen uden også at skulle bo under samme tag som denne sære, uhyggelige dame.

„Ti nu stille!“ råbte naboen, hr. Lucas. Han stak hovedet ud ad vinduet, og Caroline så at hans ansigt var skrigende pink af raseri. „Der er nogle af os som arbejder for føden, og vi vil faktisk gerne have vores nattesøvn! Du må danse og skråle et andet sted!“

Tuderiet sluttede brat, og Caroline hørte køkkendøren smække. Hun sprang hurtigt op i sengen igen for ikke at blive beskyldt for at stikke næsen i sager der ikke angik hende, men faster Evelyn kom ikke op på værelset. Caroline vendte sig om på den anden side og forsøgte at falde i søvn igen. Snart gled hun ind i en urolig drøm, hvor en hylende vind blæste hende af sted gennem et trøstløst hedelandskab, hjemløs og rodløs, altid på farten.

Faster Evelyn sagde ikke noget om morgens hændelser, da Caroline kom ned i køkkenet. Det var som om den foruroligende forestilling neden for vinduet aldrig havde fundet sted. Caroline rakte ud efter kanden med appelsinjuice og kastede samtidig et stjålent blik på fasteren for at se om der var noget spor af den vanvittige opførsel hun havde været vidne til, men hendes faster så rolig og fattet ud, som sædvanlig med en snert af lurende irritation. At være sammen med faster Evelyn var som at spise morgenmad på en aktiv vulkan. Man vidste aldrig helt hvornår man blev nødt til at løbe alt hvad remmer og tøj kunne holde.

„Nå, hvad har du tænkt dig at lave i dag?“ spurgte fasteren og

så undersøgende på Caroline hen over kaffekoppens kant. Sollyset strømmede ind i det varme, indelukkede køkken. Det passerede hen over den evigt proppede køkkenvask og landede, som lyskeglen fra en projektør, på en buket ildrøde krysantemumner. Blomsterne stod med hængende hoveder i en vase midt på spisebordet. Køkkenet var fyldt til bristepunktet med småting som fasteren havde klunset på sine gåture på heden og ved stranden: knoglelignende grene, glatte sten, fuglefjer og glasskår i alle tænkelige farver. Caroline brød sig ikke om fasterens samling. Jo, der var noget fascinerende og lokkende ved alle de glitrende genstande, men samtidig var det som om ens sanseapparat kom ubehagelig tæt på en overdosis af indtryk.

„Øh ... ikke noget særligt. Det samme som jeg plejer,“ svarede Caroline undvigende mens hun fingererede ved et krysantemumblad der var faldet ned på bordpladen. Hun ville helst ikke have at nogen blandede sig i hendes besøg hos de dyr hun var blevet venner med, men hun ville heller ikke gøre sin faster vred.

„Det må du gøre en anden dag.“ Åh nej, tænkte Caroline. „Min veninde Lavinia har en sønnesøn som skal gå i samme klasse som dig. Jeg vil gerne have du træffer ham, så du i det mindste har en enkelt ven, når skolen begynder i næste uge.“

Caroline havde svært ved at skjule sin overraskelse. Det var første gang hendes faster gjorde eller sagde noget der kunne tyde på at hun betragtede Caroline som andet end en logerende, et levende irritationsmoment der spiste af hendes mad og sov under hendes tag, og som ikke engang betalte for det. Det var værd at bide mærke i. Men helt ærligt – en dreng som Caroline ikke kendte, og som sikkert ikke engang havde lyst til at møde hende, var åbenbart blevet udvalgt og forudbestemt af sin bedstemor og hendes faster til at blive hendes ven. Det lød ikke ligefrem som en idiotsikker plan.

„Jeg kan godt vente til på mandag,“ sagde Caroline desperat.

„Nej, nej. Lad os få det overstået med det samme,“ sagde hendes

faster uden at fortrække en mine. „Jeg har aftalt med Lavinia at drikke en kop te med hende og Casper her i formiddag. Og du skal med.“

Caroline stirrede intenst på sine nedbidte negle og rev det nedfaldne kronblad i bitte små stykker. Så sukede hun og nikkede kort til sin faster. En enkelt kop te. Det kunne vel ikke skade.

’Kobberkedlen’ var et gammelt, støvet tehus som især blev brugt af Hescombes ældre medborgere. Der var tunge gardiner med flæser og kniplinger, masser af tallerkner med hjemmelavede kager, smagfuldt udstillet, og ingen musik eller anden baggrundsstøj ud over lyden af klirrende porcelæn. Faster Evelyn passede lige så godt ind i selskabet som en sort svane mellem gråænder. Hun var mindst fyrré år yngre end alle andre og var klædt i en sort, forvasket cowboyjakke og røde støvler og havde trukket håret tilbage i en stram hestehale der blev holdt på plads af et blodrødt bånd. Caroline havde ingen anelse om hvorfor hendes faster havde valgt at mødes med sin veninde her.

Caroline sad og byggede et tårn af sukkerknalder med en voksende følelse af at dommedag var nært forestående. Hun var allerede godt i gang med at forestille sig det værste der kunne ske – som desværre nok også var det mest sandsynlige. Enhver dreng som frivilligt drak te med sin bedstemor på et sted som dette, måtte virkelig være en særting. En hvis venskab ville være en klods om benet, sådan rent socialt. Caroline havde virkelig ikke lyst til at gøre flere småtossedede bekendtskaber. Med en faster som Evelyn var vanvidskvoten allerede brugt op.

„Halløj med jer,“ sagde en stemme der var så blid som forårsregn. Caroline så op. Det var den ældre dame som hun havde været ved at løbe over ende i går. Ved siden af hende stod en dreng med solbriller på. Caroline lagde med det samme mærke til hans påklædning og afslappede holdning og drog den eneste mulige kon-

klusion – der var ingen tvivl om at fyren her var langt mere sej og selvsikker end Caroline nogensinde havde været. En af den slags drenge som normalt ikke så meget som skævede til hendes side. Der måtte være sket en fejl.

„Hvor ser du yndig ud, Evelyn,“ fortsatte den ældre dame. „Har du været på vennebesøg?“

Evelyn smilede varmt og venligt til hende. Smilet fik hende til at ligne et helt andet menneske, og Caroline tænkte på hvor gerne hun ville have at hendes faster smilede sådan til hende. Når hun smilede sådan, lignede hun faktisk en der godt kunne være rar at bo hos. „Tak skal du have, Lavinia. Ja, jeg har været oppe at se til dem. Hvordan kunne du gætte det?“

„Når man bliver så gammel som jeg, ved man et og andet om den slags,“ sagde Lavinia og klappede Evelyns hånd. „Mig kan du ikke overraske. Og det må så være Caroline? Løb vi ikke på hinanden på hovedgaden i går?“

Caroline smilede og nikkede genert.

„Jeg håber du synes om mit yndlingsvandhul? Evelyn er for høflig til at sige at hun ikke kan døje det, men jeg håber at jeg kan omvende dig.“

Lavinia satte sig ned ved siden af Caroline. Hun duftede sødt af lavendel. Hendes gamle, rynkede hænder gav sig til at rette på sjalet hun bar over skuldrene. Hendes runde, venlige ansigt var omsluttet af en sky af hvidt hår, som en lysende fuldmåne på en tåget nattehimmel.

„Og den unge mand her er mit barnebarn, Casper, men det har du nok gættet. Han skal også gå i lærer Johnsons klasse,“ fortsatte hun og nikkede opmuntrende til Caroline.

Selv i disse omgivelser så drengen ud til at føle sig hjemme. Han lod sig dumpe ned på en stol over for Caroline og tog solbrillerne af med en nonchalant bevægelse. Han lod den ene hånd løbe gennem sit korte, brune hår og gabede højlydt. Sekundet efter var Ca-

roline ved at tabe både næse og mund. Drengens ene øje var grønt, det andet brunt. Hun stirrede og stirrede, ude af stand til at blinke eller slå blikket ned.

„Nøj, du har også ...!“ begyndte hun og klappede så i. Der var ved at ske noget mærkeligt. Hun følte sig underligt opløftet, som om en strøm af ny energi flød gennem hende, en følelse hun ellers kun oplevede når hun legede med sine dyrevenner. Hun følte sig draget mod fru Musling og hendes barnebarn – ja, selv mod faster Evelyn, mærkede hun chokeret – lige som hun havde følt sig draget mod den lille flok hun var stødt ind i foran kroen dagen før.

Casper lo. „Tilsammen har vi to sæt normale øjne.“ Han nikkede i retning af sin bedstemor. Caroline tænkte at hans bevægelser var små og hurtige, lidt lige som en lille fugls. „Jeg plejer at skyde skylden på min bedstemor og hendes gener. Hvad med dig?“

Caroline så hurtigt til siden og konstaterede at også Lavinias øjne var i hver sin farve. I hendes tilfælde var forskellen dog knap så bemærkelsesværdig: det ene øje var gråt, det andet blåt.

„Undskyld, hvad?“ sagde hun, overrasket over spørgsmålet.

„Har du din mors eller din fars øjne?“

„Ingen af dem, så vidt jeg ved.“

„Hendes grandtantes,“ brød faster Evelyn ind mens hun skænkede te. „Og hendes tipoldemors.“

Det gik op for Caroline at hun sad med åben mund. Hun lagde hurtigt ansigtet i mere præsentable folder.

„Håret har hun også fra dem,“ tilføjede faster Evelyn.

Caroline var fuldstændig overvældet af denne uventede informationsstrøm, og lod de andre tage sig af samtalen mens hun gjorde hvad hun kunne for at samle tankerne. Hvorfor var der ingen der havde fortalt hende om alt dette før? Og nu hun tænkte over det, hvad var så chancen for at støde på en anden der havde de samme underlige øjne som hun selv? Det gjorde ondt i hovedet bare at forsøge regnestykket.

„En ud af ti millioner, vil jeg tro,“ sagde Casper.

„Hvad?“ Caroline blev pludselig revet ud af sine grublerier.

„Chancen for at støde på en anden der har de samme underlige øjne som mig.“

„Hvordan kunne du vide at jeg tænkte på det?“

„Det vidste jeg da heller ikke,“ sagde han overrasket. „Jeg sad bare selv og tænkte på det.“ Der var en pause hvor ingen af dem sagde noget. „Ved du hvad, Caroline, jeg tror vi har en masse til fælles.“

„Hvad mener du?“

„Fjollede efternavne, for eksempel. Du hedder Løvehjerte og jeg hedder Musling.“

Hun lo. Ja, Casper Musling var om muligt endnu mere pinligt end Caroline Løvehjerte. Caroline havde ellers ofte måttet høre for at hun delte efternavn med den legendariske ridderkonge Richard Løvehjerte. På hendes forrige skole havde en velmenende historielærer konsekvent tiltalt hende som 'ridder Caroline'. Nå, måske ville det ikke blive så slemt at begynde i skolen igen. I det mindste var hun ikke den eneste med et fjollet efternavn.

Da det endelig blev mandag morgen, var Caroline faktisk begyndt at glæde sig til at se Casper igen. Det eneste problem var at faster Evelyn, efter ordre fra Carolines far, insisterede på at følge hende hele vejen til skolen, ja, faktisk hele vejen ind i klasseværelset, for det tilfælde at Caroline skulle forsøge at flygte i panik, som det var sket flere gange tidligere. Heldigvis var de tidligt på den, så Caroline behøvede ikke at gennemgå denne prøvelse foran hele klassen.

Skolen var bygget op omkring en gammel bygning fra 1800-tallet, hvortil pigerne og drengene havde forskellige indgange. Rundt omkring den gamle, skumle klods lå en del mere moderne klasseværelser, hvis store glasvinduer i morgensolen syntes at blinke drilende til den gamle skolebygningens høje, hvælvede vinduer. Faster Evelyn førte Caroline hen til en af de mere moderne bygninger.

„Hr. Johnson?“ sagde hun til den lille, ældre mand der stod og skrev datoen op på tavlen. Han mindede Caroline om en venlig, tyk shetlandspony.

„Evelyn! Godt at se dig. Jeg husker det næsten som var det i går at du gik her på skolen,“ sagde hr. Johnson mens han tørrede sine kridthænder af i bukserne og trådte frem for at hilse på dem. Evelyns latter lød som et klokkespil. Hun havde sænket paraderne. Dette var en person hun kendte og holdt af. Caroline kunne allerede godt lide den gamle lærer – ikke mindst var hun glad over den effekt han havde på hendes faster. „Jeg ville ønske jeg kunne sige at du ligner dig selv fuldstændig, men det ville være løgn. Du er jo blevet højere end mig. Jeg må være skrumpet lige så meget som du er vokset. Og du må så være Caroline? Velkommen til Hescombe. Der er en knage med dit navn på uden for klasseværelset, og der er en skuffe til dig derhenne. Her i klassen har vi ikke faste pladser, men hvis du har lyst, kan du starte med at sætte dig herovre i hjørnet hvor kæledyrene bor. Det var din fasters yndlingsplads, så vidt jeg husker.“

„Er det nu også en god ide?“ mumlede Caroline til sin faster.

„Naturligvis. Jeg har fortalt hr. Johnson om dine problemer. Han bliver ikke sur over at dyrene godt kan lide dig,“ sagde hendes faster mens hun gik hen mod døren. „Det gjorde han i hvert fald aldrig mod mig.“

I øjeblikket var der ingen dyr i kæledyrshjørnet som man kunne kigge på, så Caroline satte sig på sin plads og ventede på at klasseværelsets menneskebestand dukkede op. Det var som om hun havde en hård knude i maven af bar angst for at det hele på en eller anden måde ville gå galt igen. Hr. Johnson trissede rundt mellem bordene og fordelte en stak splinternye lærebøger mens han spurgte til hendes yndlingsfag. Caroline havde svært ved at besvare hans spørgsmål. Lige nu kunne hun ikke komme i tanke om noget som helst godt ved skolen.

Klasseværelset blev langsomt fyldt. Tre piger kom ind og kastede nysgerrige blikke i retning af Caroline. En af dem smilede tøvende til den nye pige i klassen, men ingen af dem tog springet og satte sig over til hende. Caroline følte den lille smule selvtilid hun havde samlet forsvinde som dug for solen. Det ville gå som det altid gik. Inden dagen var omme, ville hun være blevet stempet som en særling, og det ville være umuligt for hende at blive venner med nogen. I samme øjeblik hun havde tænkt tanken til ende, kom en pige i en turkis, fremmedartet udseende klædedragt vaklende ind med et marsvinebur i favnen, med kurs mod kæledyrshjørnet. På vejen kom hun tæt forbi Caroline, som rejste sig og hjalp hende med buret.

„Tak,“ sagde pigen og lod sig med en teatralisk bevægelse falde bagover i stolen ved siden af Carolines. Hendes mange armbånd klirrede lystigt, da hun børstede sit ravnsorte hår væk fra øjnene. „Du må være den nye pige?“

„Ja,“ svarede hun forsigtigt. „Jeg hedder Caroline.“

Hendes sidemand nikkede. Så langt, så godt.

„Jeg hedder Aneena Nuruddin. Min familie ejer den indiske restaurant på hovedgaden. Kender du den?“ Hun sad og viftede sig med den ene af sine slanke, brune hænder og kiggede indgående på Caroline. „Hov, dine øjne har hver sin farve, lige som Caspers. Er du i familie med ham?“ Caroline rystede på hovedet. „Tænk at I skal til at gå i klasse sammen. Lidt utroligt, hva?“

„Meget utroligt. Chancen er en ud af ti millioner, har jeg fået at vide.“ Caroline glædede sig over at se at hun havde fået Aneena til at smile.

Som om det var hans stikord, trådte Casper ind i klasseværelset og slentrede direkte over til Carolines bord.

„Du har mødt Aneena, kan jeg se. Så har du dit på det tørre. Aneena kender alle og ved alt om skolen her,“ sagde han. Et kort øjeblik håbede Caroline at han ville sætte sig på hendes anden side.

Hvis han kom tæt nok på, ville hun så få den samme mærkelige fornemmelse som i tehuset? Men han vendte sig og tog plads hos nogle andre drenge da læreren begyndte at råbe elevernes navne op. Caroline så efter ham og tænkte at det nok havde været dumt af hende at overveje muligheden af at sådan en som Casper ville sætte sig ved siden af hende.

„Casper har sin egen pony. Og en båd,“ sagde Aneena mens hun fulgte ham taktsomt med øjnene. „Det vil sige, det er egentlig hans bedstemors båd.“

„Hvad med hans mor og far? Bor han ikke hjemme hos dem?“ spurgte Caroline og så på Casper og en stor, bred fyr med kort, lyst hår, der i fællesskab var i gang med at fortælle en vittighed. I næste øjeblik var alle dem der sad omkring Caspers bord ved at dø af grin.

„Så, fald lige lidt ned, Casper,“ sagde hr. Johnson uden at hæve stemmen. Han behøvede ikke engang at se op for at afgøre hvor forstyrrelsen kom fra.

„Dem hører man ikke så meget til,“ hviskede Aneena. „Han bor hos sin bedstemor. Han er ret populær.“

Heldigvis, tænkte Caroline, for hans underlige øjne og mærkelige navn fik hendes til at ligne det rene ingenting; med en fyr som Casper i klassen, var der ingen der ville lægge mærke til hendes små særheder. For første gang siden hun var kommet til byen, begyndte hun at slappe en smule af. For første gang i sit liv turde Caroline virkelig håbe at hun ville falde til.

I frikvarteret viste Aneena hende rundt på skolen der sydede af aktivitet her på skoleårets første dag – rekordlang kø foran sekretærens kontor, territoriale stridigheder på legepladsen, sladreselskaber på pigetoiletterne.

De sluttede rundturen i kæledyrshjørnet, hvor Aneena gik i gang med at skifte marsvinenes vand.

„Jeg har passet dem i sommerferien,“ fortalte hun Caroline. „Jeg

er helt vild med marsvin, men min mor har altid sagt at de ville være til for meget besvær. Men hun havde ikke noget imod at jeg passede klassens marsvin. Og nu tror jeg faktisk jeg er ved at have blødgjort hende, så hun vil lade mig få mine egne. Hvad med dig?“

„Mig?“

„Kan du lide marsvin?“

Det havde Caroline aldrig rigtig tænkt over. Hun havde haft så mange andre dyrevenner. Hun knælede ned foran buret for at se nærmere på de små gnavere, åndede omhyggeligt ind og mærkede duften af savsmuld. Hun vidste allerede hvor de gemte deres hemmelige forråd af frø. Marsvinene løb øjeblikkelig hen til hende, og gennem glasset kunne hun se dem begynde at danse deres velkomstdans.

„Hov, sådan har de aldrig gjort før!“ udrød Aneena.

„Nå? Jeg tror bare det er sådan de siger hej,“ svarede Caroline idet hun begyndte at svaje let frem og tilbage i en høflig gengældelse af marsvinenes hilsen. Aneena så mistænksomt på hende, overrasket over denne uventede opførsel.

„Hvad laver du?“

„Siger hej til dem.“ I samme øjeblik hun sagde det, mærkede Caroline hjertet synke i brystet på hende. Var dette mon slutningen på hendes og Aneenas korte venskab? Hun turde ikke se op, men holdt blikket fast på marsvinenes små, intelligente ansigter. Så begyndte Aneena også at svaje frem og tilbage.

„Vildt,“ gispede Aneena, da marsvinene pilede over til hende og begyndte at hoppe op og ned. „Du har virkelig tag på dem.“

Hun så beundrende på Caroline, der trak på skuldrene og smilede.

Da Caroline senere gik hjem fra skole, følte hun sig ganske godt tilfreds med denne første skoledag. Hun og Aneena var kommet godt ud af det sammen, også efter den lille episode med marsvi-

nene. Aneena havde ivrigt fortalt alle i klassen at Caroline var en slags marsvineekspert. Selv Casper havde virket imponeret. I spisefrikvarteret havde Aneena præsenteret hende for sine bedste veninder. Caroline håbede at nogle af dem måske også ville blive hendes veninder. Især kunne hun godt lide Jane, en høj, genert pige som var en af de kvikkeste i klassen. Den eneste skuffelse var at Casper havde holdt sig på sikker afstand. Hun havde troet at de var blevet venner da de drak te sammen et par dage forinden, men der havde hun åbenbart taget fejl. Jeg kan vel ikke bebrejde ham noget, tænkte hun, da hun nåede hjem til faster Evelyns hus og skubbede havelågen op. Han er sjov og populær. Hvorfor skulle han bryde sig om mig?

Hendes faster løb fortravlet rundt i køkkenet og smed forskellige ting i en kurv. Det så ud som om hun var ved at gøre klar til en skovtur.

„En god dag i skolen?“ spurgte faster Evelyn fraværende.

Caroline satte sig ved køkkenbordet og skar sig en skive brød.

„Helt fin.“

„Godt, godt. Nå, jeg er ikke hjemme i aften. Fru Lucas inde ved siden af har lovet mig at holde lidt øje med dig. Der står mad i køleskabet, så kan du selv lige bikse noget sammen.“

Efter at faster Evelyn havde fulgt hende i skole samme morgen, havde Caroline skruet sine forventninger en tand op. Hun havde regnet med at Evelyn ville være lidt mere interesseret i hvordan det var gået i skolen. Var faster Evelyn da fuldstændig ligeglad med hende?

Stilheden lagde sig over køkkenet og blev kun brudt når fasteren skramlede med et eller andet. Caroline sad spændt og håbede at hendes faster ville vise sig fra sin bedre side. Men som sekunderne gik, blev det klart at Carolines værdige tavshed ikke var den rigtige strategi. Faster Evelyn lagde tilsyneladende ikke mærke til noget.

„Hvor skal du hen?“ spurgte Caroline i et såret tonefald.

„Til møde i Komitéen,“ svarede hun og trak en stor, sølvpapirsindhyllet torsk ud af køleskabet.

„Hvad for en komité?“

Fasteren næsten løb mod køkkendøren og snuppede samtidig et par sidste ting med sig: en regnfrakke, et par gummistøvler ... og det mystiske høreværn.

„Hvad for en komité?“ gentog Caroline.

Men i samme øjeblik forsvandt hendes faster ud ad døren for at læsse sin ældgamle Citroën, uden at høre – eller uden at ville høre – Carolines spørgsmål.

En lille, blå båd tøffede ud mod klipperne der stod vagt ved indsejlingen til bugten. De høje sten søjler tårnede sig op over fartøjet som urgamle kæmper der tusindvis af gange havde stået imod elementernes rasen. Da båden var omkring tyve meter fra klipperne, slukkede Casper for motoren og tog høreværn på. Hans passager, en ældre mand med små, rødlige stænk i det hvide hår, fulgte hans eksempel. Det næste der skulle ske, havde de øvet igen og igen når de havde siddet bænket på Det Rustne Anker med fast grund under fødderne. I sikkerhed. Lige nu skulle de bare vente på at de to andre både indhentede dem. Og så skulle de forberede sig på det værste. Det allerværste.

Casper så dr. Brock tage en termokande frem og skænke sig en kop te. Hans hænder rystede ikke det mindste. Det var begyndt at blæse en smule op, men selv om klokken var ni om aftenen, var himlen endnu lys, et sikkert tegn på at sommeren ikke havde tænkt sig at fortrække lige med det første. Casper ville ønske at han bare kunne tage det roligt og nyde aftenen lige som dr. Brock, og bevise sit mod ved at holde hovedet koldt selv i en farlig situation som denne, men hans hjerte blev ved at galopere af sted som en løbsk hest. Deres mission var af den største vigtighed. De havde

mistanke om at adskillige mænd allerede havde mistet livet, lokket i døden af de væsner der levede blandt klipperne. Det var bestemt en mulighed at hverken han eller dr. Brock ville vende hjem i live. Om få minutter ville de måske tabe fatningen og lade sig opsluge af de grådige, nådesløse vandmasser. Nej, Casper kunne under ingen omstændigheder forholde sig roligt. Skælvende greb han fat om roret.

De to andre både var nu inden for synsvidde. Ved roret af den ene stod Evelyn Løvehjerte med Caspers bedstemor ved sin side. De tog åbenbart ingen chancer – begge havde allerede deres høreværn på. Under forberedelserne på Det Rustne Anker var det blevet diskuteret om han overhovedet var gammel nok til at tage med. Hans bedstemor mente at Caspers alder var underordnet – hun var overbevist om at han havde det mod og den dømmekraft der skulle til. Inde på land havde Casper været smigret over bedstemorens anerkendelse. Nu, ude på det vuggende hav, få øjeblikke fra mødet med en skjult, livsfarlig trussel, følte han sig pludselig ikke så ivrig efter at bevise sit værd. Evelyn og hr. Masterson, kaptajnen på den tredje båd, sejlede en lille omvej for at undgå de forræderiske sandbanker der flankerede Hescombe-kanalen. Hr. Masterson stod ved roret i sine gummistøvler og så nervøs ud. Han følte sig mere hjemme på sin trofaste, gamle traktor end på en båd. Sammen med ham på båden var Henry Little, en ældre mand af jamaicansk afstamning, med mørkebrun, læderagtig hud og kridthvidt, krøllet hår. Han sad i stævnen med kikkerten som limet til øjnene og holdt skarpt udkig efter den mindste bevægelse på himlen.

Da alle bådene var samlet, rejste dr. Brock sig og rakte ud efter sin medbragte megafon. Planen var at de tre skippere skulle lade deres både slå ring om de kæmpestore klippeformationer, der i byen var kendt som Søjlerne, men blæsten gjorde det svært at holde formationen. Casper bandede lavmælt og gassede op, og *Van-*

dalfen gjorde et lille hop fremad. Men han måtte ikke bryde ud af ringen. Dr. Brock regnede med ham. Ingen af væsnerne måtte slippe væk. Casper håbede det ikke ville vare længe før der skete noget. Al denne venten var simpelthen ikke til at holde ud. Han blev mere og mere bevidst om sig selv: hans hurtige, nervøse åndedræt, hjertet der bankede i hans bryst, vindens kølige berøring. Hvis dr. Brock ikke gjorde et eller andet meget snart, var Casper bange for at han selv ville komme til at gøre noget dumt. Råbe, le højt eller måske endda springe i vandet før væsnerne fik chancen for at lokke ham til det. Alt var bedre end denne forfærdelige stilhed.

Dr. Brock rømmede sig. „Deres Velærværdigheder,“ råbte han til klipperne. „Vi kommer fra Fabelvæsnernes Forsvarskomité, og vi anmoder om et møde.“

På grund af høreværnet kunne Casper ikke høre hvad der blev sagt, men det var heller ikke nødvendigt. Han vidste hvad det handlede om. En svedperle fandt vej ned over hans pande mens han anstrengte sig for at få øje på selv den mindste bevægelse mellem klipperne.

Dr. Brock gentog sin anmodning tre gange, men der var intet tegn på liv.

Var det det hele? tænkte Casper. Efter al hans spændte, frygt-somme forventning skulle de altså vende tomhændede hjem? Det virkede så tåbeligt at han var lige ved at grine.

„Hjem?“ mimede Casper til dr. Brock.

Dr. Brock rystede kort på hovedet og vendte blikket mod bådens dæk i en bønliggende positur, som om han med viljens kraft forsøgte at lokke væsnerne frem af deres skjul. Meget, alt for meget, afhæng af hvad der skete i de næste sekunder.

Lyden af baskende vinger. Fornemmelsen af noget der bevægede sig mellem klipperne. Ud fra de langsomt voksende skygger der hyllede stenøjernes fødder i mørke, løftede otte skikkelser sig op

i luften og landede på hver sin klippetop. På afstand lignede de en flok kæmpestore havmåger, men Komitéens medlemmer vidste at alle otte havde en menneskelig kvindes ansigt. Sirenerne var kommet.

Dr. Brock løftede megafonen, men før han nåede at sige et ord, satte sirenerne af og for gennem luften som skyer i stormvejr, med kurs direkte mod bådene. Deres vingefang var enormt, mindst dobbelt så stort som en albatros'. De skar lynhurtigt og yndefuldt gennem luften med de hvide halefjer spredt ud i vifteform og vinger som skarpslebne leer. To af dem fløj ned mod Evelyns båd, tre mod hr. Mastersons og tre mod Casper og dr. Brocks. Så ændrede de retning, susede lavt hen over bådene og hvirvlede opad og opad indtil de kun lige netop kunne skimtes som små, hvide pletter på himlen.

Var de væk? Var de stukket af? Casper anstrengte sine øjne for at se hvad der foregik. Var faren overstået?

Svaret var nej. Pludselig trak de otte sirener vingerne tæt ind til kroppen og lod sig falde som levende pile – eller bomber – ned mod bådene. Casper mærkede frygten skære ham i maven. Sådan måtte en hare føle det, når den så en sulten ørn styrtdykke ned mod sig. Sirenerne nærmede sig med voldsom fart og var nu så tæt på at Casper kunne høre deres blodtørstige kampskrig og se deres ildrøde, åbne munde, deres ligblege ansigter som var fortrukket i raseri og deres krumme, glimtende kløer. Dr. Brock viftede med armene for at give tegn til Casper om at det var på tide at stikke halen mellem benene og vende næsen mod land. Han kunne have sparet sig. Casper var allerede ved at gasse motoren op og snurre roret rundt.

Svuuuuusj! Et pludseligt vindpust advarede ham om sirenen der kom imod ham, og han dukkede sig instinktivt. Han fik et glimt af dens ene klo og mærkede en brændende smerte i den ene side af ansigtet. Han holdt fast i høreværnet så det ikke blev flået

væk af de skarpe, sorte kløer. Han så op på de kæmpestore, grå vinger med hvide fjer på undersiden der susede væk fra båden ud over havet, smukke, men dødsensfarlige.

Casper vendte sig hurtigt for at sikre sig at hans passager stadig var om bord. Dr. Brock befandt sig agterude, hvor han kæmpede for at holde to sireners kløer på afstand. Væsnerne angreb ham fra to sider og forsøgte af al magt at få hans høreværn af. Casper kunne skimte deres menneskelige ansigter: de sorte øjne der brændte af raseri, den blågrå hud der glinsede af havskum, de udspilede næsebor i de lange, næbagtige næser, alt sammen indrammet af lange, fjerlignende hårløkker der piskede i vinden. Hvis dr. Brock mistede sit høreværn, var han fortabt. Enhver der hørte sirenerne sang var så godt som død. De løkkende toner påvirkede hjernen og tvang den lyttende til at kaste sig i vandet for at komme nærmere de forunderlige væsner der udstødte dem. Ingen kunne stå imod. Rædselsslagen trådte Casper sømmet i bund og skreg af sine lungers fulde kraft, som om hans skrig kunne give båden større fremdrift. Bare en lille smule længere, så *måtte* deres angriber da give op? Båden trak en bred, hvid hale af skum efter sig, mens Casper forsøgte at lægge så stor afstand som muligt mellem båden og Søjlerne. Endelig fik han havnen i sigte. Sirenerne opgav deres bytte og strøg lige forbi Casper, tilbage til klipperne hvorfra de var kommet.

Casper tog høreværnet af og smed det fra sig på dækket.

„Alt i orden?“ råbte han til dr. Brock.

Dr. Brock kom usikkert på benene. Sirenerne havde slået ham i gulvet som en sidste afskedsalut. Også han tog sit høreværn af og svarede stakåndet: „Ingen alvorlige skrammer, men jeg er bange for at jeg har spildt min te.“

Casper var dybt rystet af den voldsomme oplevelse, og doktors bemærkning fik ham til at slå en høj latter op af bar lettelse. Dr. Brock var kendt for sin evne til at bevare fatningen lige meget

hvilke farlige skabninger han stod ansigt til ansigt med. Casper var glad for at doktoren ikke kunne have hørt hans paniske skrig nogle øjeblikke tidligere. Han var sikker på at dr. Brock ikke ville have tabt hovedet på den måde, og han skammede sig over sin svaghed.

Inde på landjorden stod Casper og dr. Brock og ventede ængsteligt på at de andre både skulle vende tilbage. Casper forsøgte ikke at tænke på hvad der måske var sket med hans bedstemor. Han var lige ved at springe op i båden igen og sejle ud for at finde hende. Fem minutter senere kom to både til syne bag havnemuren, og Casper følte sig øjeblikkelig mindst hundrede kilo lettere. Gennem dr. Brocks kikkert kunne han se at alle havde overlevet angrebet. Sirenerne havde jaget dem på flugt, og det havde været nok for dem. I denne omgang. Skabningernes kløer havde ødelagt dr. Brocks jakke og revet ham i håret, men Casper var den eneste der var kommet til skade. Han havde en grim flænge på den ene kind, som hans bedstemor straks begyndte at rense.

„Hvad gør vi nu?“ spurgte hr. Masterson. Bondemandens hænder rystede da han tog en slurk varm, sød te fra dr. Brocks termokande. Det gjorde Casper en smule bedre tilpas.

„Jeg har aldrig set noget lignende,“ sagde fru Musling. „Disse sirener har levet i fred og fordragelighed på Søjlerne i årevis. Hvad kan have fået dem til at vende sig mod os nu?“

„Det er vel ikke så svært at gætte,“ sagde Evelyn mørkt og sparkede til en tom benzindunk der lå og flød på marinaen. „Olie. Det er ikke noget tilfælde at sirenerne er blevet fjendtligt indstillede netop som Petrolux er ved at invadere deres territorium. Henry, tror du sirenerne kan have noget at gøre med de forsvundne raffinaderiarbejdere?“

Henry Little var den af dem som havde størst erfaring med havvæsner. Han nikkede. „Det er endog meget sandsynligt, min ven.“

Dr. Brock klaskede beslutsomt næven i håndfladen. „Situatio-

JULIA GOLDING
SIRENERNES
HEMMELIGHED

EMBLEM #1

nen er ude af kontrol. Sirenerne er gået for vidt. Vi har ikke tilstrækkelige ressourcer her i vores lokale afdeling til at tage os af dem. Vi må finde ud af hvordan vi kan stoppe dem, ellers risikerer vi at de sætter Komitéens arbejde over styr.“

„Hvad foreslår du, Francis?“ spurgte fru Musling.

„Jeg tror det er på tide vi får fat på en ekspert. Taler nogen af jer italiensk?“ spurgte han og løftede spørgende det ene øjenbryn.